

במדינה

(המשך מעמוד 11)

תך, כדי שאוכל להתקשר אתך באופן סודי, ולא כפי שנהוג במזרח, בחברת אנשים."

כעבור כמה ימים קיבל ברוך — המתפרנס ממתן שעורים פרטיים ומכנה עצמו בשם "מורה מדעי" — מכתב תשובה. ב"שבת בבוקר התלבש בהידור, התדפק על דלת דירתה של האשה (52) בתל-אביב.

הישוב מתמטי. האשה שפתחה בפניו את הדלת היתה נמוכת קומה ובעלת מבנה גוף שלא הסגיר את גילה האמיתי. השניים ישבו לשוחח ליד השולחן. הוא ידע לדבר על כל נושא שבעולם, טען כי סיים את לימודיו האקדמיים באחת האוניברסיטאות האירופאיות, היה אף יד ימינו של הנושא ויצמן המנוח. הדבר עשה רושם על בעלת הבית, אשר אך זמן קצר קודם לכן נפטרה בעלה השני, והשניים החלו חיים יחד. ברוך נטש את דירתו ואת משפחתו, העביר את חפציו לדירתה. "אנחנו נעשה נסיון לחיות יחד שנה", אמרה לו האשה, "ואם לא נצלית, נפרד איש לרכו".

כך החלו חיהם המשותפים של השניים. ברוך, שהמשיך לתת שעורים פרטיים בשעות אחר הצהריים, ערך קניות בשעות הבוקר ושותפתו לחיים עסקה במקצועה כ"תופרת. במשך הזמן אף שילם ברוך כמה מחובותיה, קנה גם כירת גז ודוד חשמלי עבורה.

אולם כעבור כמה חודשים התברר לה ש"זה לא זה. ברוך התגלה לה כאדם שקשה להתפשר עמו והעומד תמיד על כך שהצדק אתו. אך יותר משקשה היה להתפשר עמו — קשה היה לה להפטר ממנו. "אני השקעתי כסף בדיירה", הטיח בפניה, "ואם את רוצה לגרש אותי, את צריכה להחזיר לי חצי הכסף".

המתמטיקאי לא התעצל, ישב וחישב את הוצאותיו, מצא כי עליה להחזיר לו 650 לירות. הוא הודיע לה כי לא יעזוב את ביתה עד שלא תשלם את המגיע.

הוצאת שטרע. בלית ברירה גישה האשה את ידידיה, אספה את הסכום המכובד קשה. אולם כשחזר ברוך לביתה, ישב שנית ליד השולחן, חישב ומצא כי היא חייבת לו, בעצם, 600 לירות ושלוש-עשרה אונות נוספות. הפריטיים עבורם מגיע לו ה"סכום: עין לדלת, מנעול, תשלום עבור עירי-עור למס-הכנסה, מודעות פרסומת עבורה, ארבעה תשלומי גז, שני תשלומי חשמל, מים, תרופות ודמי דואר למכתבים ששלח עבורה. הוא הודיע לה כי הוא מוכן לחזור על 13 האגורות, הזהיר אותה כי אם לא תשלם לו את היתרה, יודיע למשטרה כי היא מנהלת בביתה, כביכול, בית-בושת.

בזה הגדיש את הסאה. האשה פנתה ל"עורך-הדין דר' אינוסט הילינגר, הגישה נגד ברוך משפט על הוצאת שטרע. כתגובה על כך הגיש ברוך תביעה משלו, ביקש את בית-המשפט להכריח אותה לשלם את חובו.

מד"מוסר. אחת השאלות שביקש שו"ת השלום ישראל אוסטרר — בפניו מתבררת תביעת התשלום — לברר בדיוק: מדוע, בעצם, נפרדו השניים. השיב ברוך: "היא היתה נוהגת להתרחק בימי בבקיני. אני לא מבין איך אשה בגילה יכולה ללבוש בבקיני. זה בניגוד למוסר שלי".

הווי

רוח פרצים: בירושלים, נידון למאסר חמש שנים אורח בשם פרץ, שביצע פריצות ברחוב הפורצים. . . . **שהחיינו** וההיענו: בקומיות, טען הרב מנדלסון כי אינו ממנה עורך-דין לקראת משפטו ה"קרוב, מאחר והוא מאמין כי "עד אז יבוא המשפט והוא יהיה בעורני". . . . **דורס** ודורסין: באשקלון, הודיע נאשם כי לא יוכל להופיע בבית-המשפט לשמיעת גזר-דינו באשמת דריסת הולך רגל, הואיל ובינתיים נדרס הוא עצמו והוא מאושפז בבית-החולים. . . . **קול קורא:** ברמת-גן, הסגירה תושבת המקום כנופית פורצים ש"ניסתה לשדוד חנות למכשירי רדיו, לאחר שהתעוררה מרעש המנוע של מכוניתם, בי-אמצעות ניסו לחפות על קול גיפון חלון הראאה. . . . **טרטים חילג:** בתל-אביב, הופתע ספסר כאשר שלושה צעירים, שביקשו לקנות ממנו כרטיסים, הודיעו לו כי הם שטרנים, הופתע עוד יותר כאשר עצרה אותם המשטרה, שגילתה לו כי ה"שלושה הם שטרנים מדומים, שרצו להחרים את כרטיסיו במימיהם.

הקורה שהצילה

אחד מרגעי הנס של הנבחרת הישראלית. מימין: ב"חולצה לבנה, נראה חלוץ סוטנהאם בובי סמית שבעט את הכדור

לפינה השמאלית של השער. חזורוב מזנק לכיוון הפוך בדיוק. רחביה רוזנבאום (שמאל) צופה בכדור העושה דרכו לרשת. למזלה של הקבוצה הישראלית פגע הכדור בקורה הגדלת והורחק משם.

התרנגולים

הפכו

לסרטנים

צפות להם במשחק ייחודי כ"זה, בין נבחרת לאומית וקבוצת מקצוענים מלוטשת. היה זה קרב מוזר בין שתי קבוצות שאף אחת מהן לא שיחקה כדי לנצח. הישראלים עלו בהרגשה שצריך להפסיד כמה שפחות. שער היתרון הפ"תיע גם אותם והם ציפו למבול השערים של תרנגולי סוטנהאם

העלול להתחיל בכל רגע. כאשר פיתחו החלוצים שורת התקפות, הן הושפעו מ"טאקטיקת ההגנה, מיהרו לחזור אחורנית

רגשות של גאחה והתרור ממות רוח פיעמו במשך שעה קלה בחזותיהם של רב"ות הצופים באיצטדיון רמת-גן. נבחרת הכדורגל הישראלית, שביצעה הכשלונית והביקורת, סיימה את משחקה עם אחת מקבוצות הכדורגל הטובות ביותר בעולם, בהפסד של כבוד: 1:2. לאחר שאף הובילה בש"עור 1:0 בנחיצת הראשונה של המשחק. "אם יכולנו להוביל עד למחצית ביתרון של שער, אם היה על האנגלים להתאמץ

הגנה צפופה

היתה שיטת המשחק של הנבחרת הישראלית במשחקה נגד מחזיקת הגביע הבריטי. תמונה זו צולמה בשעת אחת ההתקפות של חלוצי סוטנהאם. ברחבת השער נראים 7 כדורגלנים ישראליים ו-3 בריטים.

כל-יך כדי לזכות בנצחון, אם כדורגלנים חובבים ובלתי מנוסים הצליחו לעמוד מול כדורגלנים מקצוענים שרגליהם שחת מיל-יוני ל"י — משמע, שבכל זאת יש משהו בכדורגל הישראלי, אמרו האנשים לעצמם. "סוף סוף יש לנו שוב נבחרת", שאג אחד. "זהו הישג ששום קבוצה בעולם לא היתה מתביישת בו", הסביר שני.

היה נעים מאוד לאוהדי הכדורגל המוש"בעים לחשוב כך ולהרגיש כך, אלא שמשום מה לא היתה כל התלהבות בדבריהם, שכן בתוכם ידעו גם הם שהיתה זו אשליה גדולה.

למרות הנתונים הרבים שהיו למשחק ה"נבחרת נגד סוטנהאם להחת את מסמר מש"חקי השנה בארץ, היה זה אחד המשחקים הפושרים ביותר. אפילו שער היתרון שהב"קיע אברהם מנציל בדקה ה-13 של המשחק, וגם העובדה שרבע שעה לפני שריקת ה"סיום היתה עדיין התוצאה תיקו, לא היה בהם לכסות על העובדה שהמשחק היה נטול כל אותם סממנים שאפשר היה ל"

התקפה פרוצה

רגע מסוכן ליד שער סוטנהאם. אברהם מנציל (מימין) בוטע לפינת השער הבריטי. בתוך השער נמצאים השוער בראון והבלם בלנשפלאור, אולם המגן בייקר מצליח לעצור את הכדור לפני שהגיע לשער.